

Helbredelsesberetning

Peter Klingelhöfer, 1960

Den 16. september 1950 blev jeg i München ramt af en væltende reklamesøjle af beton, og blev i en politibil, livløs og blodoversvømmet, kørt til sygehuset. (München kommune blev den 27. november 1952 dømt ved Landsret 1, og skulle nu bære omkostningerne ved alle opståede behandlingsudgifter, og desuden betale skadeserstatning). Først mange dage efter kom jeg igen til bevidsthed. Jeg fik at vide, at jeg hele tiden lå i det såkaldte dødsværelse, hvor jeg tre gange havde fået den sidste olie. Man regnede altså med, at jeg døde. Lægen fortalte mig, at jeg havde fået et alvorligt basiskraniebrud, med beskadigelse og kvæstelse af hjernen. Derved opstod der hele tiden hjerneblødninger. Desuden blev der konstateret brud på venstre skulder og alle ribben på venstre side. Den venstre brystkasse var trykket ind, og hjertet forskudt, altså omplaceret.

På grund af mine frygtelige smerter fik jeg nu bedøvende injektioner, der tvang mig til at sove. Dette fortsatte nogle måneder. Da der viste sig en let bedring, blev jeg overflyttet til en stationær afdeling. Der fik jeg at vide, at min malerforretning i mellemtiden var blevet fuldkommen opløst, fordi arbejderne ikke fik udbetalt nogen løn. Denne forskrækkelse, og vejret med de mange fønvinde, forværrede min tilstand. Der måtte igen gives daglige injektioner. Overlægen satte fire blodigler på mit hoved, men det gav mig endnu flere voldsomme smerter, som jeg hver anden time fik morfinsprøjte for. Jeg kunne heller intet spise mere, for som følge af min hjernebeskadigelse så jeg i maden og på lagenet bare biller løbe rundt.

Kort før juleaften blev jeg i morfinbedøvet tilstand transporteret til en nerveklinikk i München. Da mine smerter aftog lidt, fik jeg lov til at køre til min hjemby. Det var ikke kun min forretning, der blev opløst, men også mit hjem. Bekendte tog sig af mig. Snart måtte de dog på grund af mine voldsomme smerter ringe efter en læge, der gav mig en injektion. Jeg gennemførte nu, at jeg ikke mere skulle tilbage til nerveklinikken, men blev udskrevet til ambulant behandling. Dr. X gav hovedsageligt injektioner med druesukker, men også bedøvende midler.

Ved salg af resten af mit værktøj fik jeg lidt penge at leve for, og en tidligere medhjælper gav mig et rum i sin kælder som bolig. En tidligere lazaretsygeplejerske påtog sig min pleje, og for at gøre det, pantsatte hun alt sit linned. Jeg kunne ikke mere forlade sengen, da mit hjerte ofte holdt op med at slå. En læge i nærheden gav mig nu til stadighed hjerte og impletol-injektioner. Da jeg igen næsten var død, hentede en tidligere krigskammerat i sin bil i sidste øjeblik mig og min plejerske til sig i Ingolstadt. I næsten trekvart år lå jeg min kammerat til byrde. Lægen gav indsprøjtninger dag og nat. Endelig, efter halvandet år, fik en advokat gennemført, at jeg fik en månedlig pension på 200 DM. Jeg flyttede derpå med min plejerske til Kochel i Ober-

bayern, og lod mig behandle hos dr. med. X og dr. med. Z. I løbet af 16 måneder gav de mig begge utallige kemiske injektioner.

Efter anmodning fra Allianceforsikringen måtte jeg igen på nerveklinikken i München. Dog kunne jeg gennemtvinge, at jeg kom i privat behandling hos professor dr. X. Her blev jeg først i otte dage iagttaget i nærværelse af et medlem af kommunalbestyrelsen. Den psykiatriske overlæge dr. X blev tilkaldt igen, og foruden mange injektioner blev der også taget mange røntgenbilleder, da dem der var optaget for år tilbage, ikke mere kunne findes. Da smerterne hele tiden blev værre, snittede man mig på begge sider af halsen for at fjerne de ødelagte hovednerver. Dette skete ved fuld bevidsthed. Foruden de mest vanvittige smerter, fik jeg nu høj feber. Jeg vægrede mig ved at fortsætte disse behandlinger, og vendte tilbage til Kochel og behandlingen hos dr. X, der igen gav mig morfinindsprøjtninger. Efter fælles anbefaling blev jeg så i München hver uge punkteret hos dr. X. Min tilstand blev dog endnu dårligere derefter, min krop skulle gennem punkteringerne blive aflastet for de tusinder af injektioner. Men der måtte på ny gives injektioner, da jeg var tæt på vanvid og selvmord på grund af smerter. På sygehuset forsøgte man igen en afvænningskur, og jeg måtte dag og nat græde i puderne af smerter. Jeg kunne næsten ikke klare mere, og ville begå selvmord.

Da hørte vi om Bruno Gröning – og "Gud greb ind"!

Den 31. maj 1954 fik jeg over telefonen besked på, at jeg skulle komme til Bruno Gröning i Grafath mellem 10 og 11. En bekendt i Kochel bar mig, mere død end levende, ned i sin bil og kørte til Grafrath, hele tiden bekymret for, at jeg skulle dø undervejs. Men omkring kl. 9:30 ringede vi på i Bruno Grönings hus. Jeg var ventet, og blev omhyggeligt båret ind af fru Gröning og den bekendte. Der blev jeg anbragt i en lænestol.

For mig var nu det afgørende øjeblik om liv eller død kommet. Jeg havde som altid voldsomme smerter. Pludselig var værelset som sænket i et blændende lys. Bruno Gröning stod foran mig. Han var klædt i almindeligt tøj. Jeg så ham, og havde fornemmelsen af (en tilsyneladende følelse, naturligvis!), at englen Gabriel var sendt til mig fra Gud for at løse mig fra alle de årelange pinsler og smerter.

Med fuldtonende stemme hørte jeg Gröning sige: "Det passer alt sammen, dette menneske har noget frygteligt bag sig, jeg må hjælpe ham!" Han tog begge mine hænder, og jeg mærkede det risle behageligt gennem min krop, og en vidunderlig kraft strømmede ind i mig. Jeg begyndte at ånde friere, og mærkede en fin duft komme imod mig. Mens Bruno Gröning holdt mine hænder i sine varme, gode hænder, talte han om mine krigslæsioner og ulykken med dens lidelser, som om han selv havde været til stede. Tårerne løb hos fru Gröning (dengang endnu kun hans sekretær), da hun hørte alt dette.

Jeg havde hele tiden mere følelsen af, at ikke kun et menneske, men også en englekraft stod foran mig. Efter næsten et kvarter trak Bruno Gröning mig med hænderne

op fra lænestolen og sagde, at jeg skulle stå sikkert – og virkelig, jeg stod sikkert på mine ben som i tidligere dage!

Bruno Gröning holdt mig stadig i hænderne, og som en kildrende strøm flød der en velgørende kraft gennem mig. Han sagde: "Alt bliver godt igen, du bliver fuldkommen rask. Jeg giver dig al kraften!" Med undtagelse af mine borende smerter i hovedet og en isnende kulde i nederste del af kroppen, følte jeg allerede en vidunderlig forandring. Efter nogen tid spurgte Bruno Gröning mig, hvordan jeg havde det. Jeg sagde: "Vidunderligt, kun er denne store kulde i underkroppen ny for mig." Derefter slap han min hånd og gav mig to stanniolkugler, en i hver hånd og sagde: "Det vil snart være anderledes!" – Han gik bort fra mig for at skrive en dedikation ved bordet. Med kuglerne stod jeg sikkert der alene.

Pludselig trak en vidunderlig varme ind i hele min krop lige til fødderne. "Kun i kroppen har jeg endnu smerter", sagde jeg, da han spurgte mig, om jeg havde det bedre. Han tog igen mine hænder, og førte så den ene hånd over mit hoved med ordene: "Jeg fjerner nu dine smerter" – og smerterne var væk. Jeg kunne synge af fryd og glæde, jeg var som et nyfødt menneske!

Da så jeg på ham og blev forskrækket, for pludselig var hans ansigt fortrukket af smerte. Jeg måtte græde, men han sagde: "Vær ikke bedrøvet, jeg har blot overtaget dine frygtelige smerter, men jeg slipper dem snart igen!" Han tog begge mine hænder og sagde: "Jeg vil nu altid være hos dig, når du har brug for mig, det bliver alt sammen godt igen!"

Efter omkring en time følte jeg mig så frisk og i stand til at gå, som i mine unge dage. Bruno Gröning sagde: "Nu lader jeg dig være alene, selv om jeg hele tiden er hos dig, du kan nu køre hjem, men du er endnu ikke helt rask; jeg må først hente alle de mange tusind injektioner ud af din krop, og det vil tage fjorten dage."

Nu kunne jeg løbe ned ad trappen, som om jeg aldrig havde fejlet noget! Min bekendte, som havde ventet på mig nede i vognen, var målløs og kunne knap fatte det. Han sagde: "Sådan noget findes jo slet ikke! Ingen læge kunne hjælpe dig mere, og nu springer et fuldkommen raskt menneske imod mig! For bare kort tid siden tænkte jeg, han dør, før vi kommer til Grafath. Gröning må sandelig være et mirakelmenneske!" Vi kørte af sted, og jeg sang, og var glad, som aldrig før i mit liv. Da klokken i mellemtiden var blevet tolv, og vi kørte over Weilheim, havde jeg behov for virkelig at spise, hvad jeg ikke havde kunnet i måneder. Min bekendte kunne næppe fatte det, da jeg åd som en sulten ulv. Han rystede igen og igen på hovedet, og kunne næsten ikke få en bid ned af forbavselse. Da vi kom til Kochel, sprang jeg gennem haven og op ad trappen som en ung knægt, så min bekendte knap kunne følge med. Husejeren kom løbende ud, og da hun så mig så rask, korsede hun sig, hentede vievand fra sit værelse og stænkede det rundt om, da hun troede, at jeg var "besat af djævelen" – hun vidste jo, at jeg helt var opgivet af lægerne!

I min bolig skrev jeg straks til min læge, at jeg ikke mere havde brug for ham, da jeg havde fået nok af læger, og jeg sendte også alle de forhåndenværende sprøjter og piller, især morfinen, tilbage til ham som gave! Min bekendte skulle bringe det hen til ham. Han kom tilbage efter en halv time og fortalte, at lægen bedrøvet havde rystet på hovedet og sagt: "Den stakkels Klingelhöfer, nu er det kommet så vidt med ham, at han er blevet vanvittig!" – Jeg havde tidligere givet min bekendte besked på, ikke at sige noget til lægen om Bruno Gröning.

Straks efter blev jeg meget, meget træt. Der kom feber, jeg lagde mig og svedte voldsomt. Pludselig var mit værelse fyldt af et strålende, lyserødt skær, og den fine duft, som i Bruno Grönings bolig, kom igen i min næse. I timevis svedte jeg i sengen. Jeg var klar over, at det var fjernelsen af injektionerne, som Bruno Gröning havde forudsagt mig, der begyndte, så jeg var på ingen måde hverken angst eller betænkelig. Dog var min husejer overbevist om, at jeg var "besat af djævelen", og hun slog konstant med et stykke træ på en metalplade foran mit vindue. Da det gik mig for meget på nerverne, fik jeg min plejerske til at ringe til Bruno Gröning og spørge, om han ville hjælpe mig med at bringe denne onde ting til tavshed. Pludseligt var der ro. Efter at have svedt i timevis, faldt jeg nu i en dyb søvn, men vågnede igen omkring midnat. Da var værelset igen fuldt af et rødt lys, og atter strømmede den fine duft bølgeagtig imod mig. Jeg begyndte igen at svede. Jeg tænkte på Bruno Gröning, der for mig var som englen Gabriel – og iagttog, hvordan alt dette gik for sig. Hen imod klokken tre faldt jeg i søvn igen, og vågnede om morgenen, sulten og tørstig, men endnu meget svag,

For at undgå min husejers fortsatte hentydninger, besluttede jeg at køre til bekendte i Hammersbach ved Garmisch, og uforstyrret give efter for mine fortsatte reaktioner. Jeg bad igen min bekendte om at køre mig i sin vogn til Garmischtoget mod Murnau. Da jeg endnu stod meget rystende på benene, var jeg noget bekymret for, hvordan jeg alene skulle få min tunge kuffert op i toget, som var en time forsinket. Min bekendte måtte gå, så jeg var overladt til mig selv. Da tog jeg begge mine kugler i hånden, og tænkte på Bruno Gröning og min engel Gabriel. Pludselig kom en mand hen til mig, lettede på hatten og spurgte, om han skulle bære min kuffert. Da det overfyldte hurtigtog kom ind, åbnede han den nærmeste vogndør og bad om en plads med ordene: "Vil De være så venlig at lade denne mand sidde ned, han har været meget syg." Efter at have sørget for mig, hilste han og gik igen, og vinkede endnu engang hilsende udenfor vinduet. Jeg var klar over, at det var en hilsen fra Bruno Gröning og min engel Gabriel.

Da jeg kom til Garmisch, måtte jeg endnu engang stige om til Zugspitzbanegården, og derfor gå nogle trin op. Jeg ville finde en bagagevogn, men da der ikke var nogen, stod jeg noget forsagt med rystende ben foran min tunge kuffert. Jeg satte mig på kufferten, tog mine stanniolkugler i hånden – og så strømmede den fine duft igen imod mig, og en kraft gennemstrømmede mig. Jeg rejste mig op, greb kufferten, og bar den med lethed hen til toget, og bar den ligeså ved min ankomst til mine bekendtes hus i Hammersbach. På hele køreturen var den fine duft om mig, og det

sang og jublede i mig, som var jeg kommet i et nyt liv! Uden at mine bekendte vidste, at jeg kom, havde de ordnet alt, og forkælede mig med mad og ro. Jeg gik straks i seng, og da var det rødlige lys samt duften igen i værelset. Det var kl. tre om eftermiddagen, og jeg sov til fem morgen. Mit blik faldt gennem det åbne vindue på bjergene, og i en ejendommelig sky så jeg tydeligt Bruno hoved, lige så tydeligt, som han stod foran mig i Grafrath. Jeg hørte hans ord: "Nu bliver alt godt!"

Nøjagtig som Bruno Gröning havde sagt, at jeg efter fjorten dage ville være fri for det hele, blev jeg nu langsomt fri for giften i min krop.

Sådan gik det fremad dag for dag. Hver dag kunne jeg gå længere og længere ture og sidde i solen. Allerede niende dag følte jeg mig stærk, og svagheden var væk. Jeg besteg et bjerg, jeg var et nyfødt menneske! Hele den frygtelige lidelsens tid var borte!

Jeg blev endnu nogle uger hos mine bekendte, som med fryd og undren oplevede min fulde helbredelse, og fortsat forvænte de mig med god mad og drikke. Taknemmelig forlod jeg Hammersbach, og vendte tilbage til Kochel.

Hele tiden mærkede jeg, hvordan "min engel Gabriel" var hos mig. Folkene, som alle vidste, hvor udsigtsløst syg jeg havde været, kunne af forundring kun sige: "Der er sket et mirakel!" Jeg søgte en ny arbejdsplads i Murnau i mit håndværk som malermester. Jeg var så fuld af energi, at jeg overgik alle mine medarbejdere. Aldrig mere fik jeg smerter eller nogle af de gamle sygdomme igen; jeg arbejdede frisk og glad i min stilling, ja, jeg fik endda en endnu større opgave i en forretning i München.

Men til alle mine medmennesker vil jeg gerne sige: Endnu i dag, trods min kære ven Bruno Grönings bortgang, er han hos mig, og den vidunderlige stærke kraft kommer til mig. Han hjælper mig fortsat, altid og overalt!

Peter Klingelhöfer

Kilde:

Josette Gröning (HrsG.): Der geistig-seelische Heiler (Denkendorf bei Plochingen/Neckar 1960) Nr. 1, S. 7-11